

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marek Stachoń

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anita Szczepanik

Bez udziału Prokuratora -

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 04.07.2017 r., 01.08.2017 r. i 05.09.2017 r.

sprawy Ł. S. syna K. i A. z domu N., urodzonego dnia (...) w P.,

oskarżonego o to, że: w okresie od miesiąca sierpnia 2009 r. daty dziennej nie ustalonej do 05 września 2010 r. oraz w okresie od 22 maja 2012 r. do 14 kwietnia 2017 r. w miejscowości Z. gm. G., woj. (...), uporczywie uchylał się od wykonywania ciężącego na nim z mocy ustawy oraz wyroku Sądu Rejonowego w Puławach III Wydział Rodzinny i Nieletnich sygn. Akt III RC (...), obowiązku opieki poprzez nielożenie na utrzymanie dziecka K. S. (1), przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

tj. o czyn z art. 209§1 kk

oskarżonego Ł. S. uznaje winnym tego, że: w okresie od miesiąca sierpnia 2009 r. daty dziennej nie ustalonej do 05 września 2010 r. oraz w okresie od 22 maja 2012 r. do 14 kwietnia 2017 r. w miejscowości Z. gm. G., woj. (...), uporczywie uchylał się od wykonywania ciężącego na nim z mocy ustawy oraz wyroku Sądu Rejonowego w Puławach III Wydział Rodzinny i Nieletnich sygn. Akt III RC (...), obowiązku opieki poprzez nielożenie na utrzymanie dziecka K. S. (1), przy czym łączna wysokość powstałych w skutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych tj. o czyn z art. 209§1a kk i za to na mocy art. 209§1a kk wymierza mu karę roku pozbawienia wolności;

2. na mocy art. 624§1 kpk zwalania oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

II K 448/17

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Puławach oskarżyła Ł. S. o to, że w okresie od miesiąca sierpnia 2009 roku daty dziennej nie ustalonej do 5 września 2010 roku oraz w okresie od 22 maja 2012 roku do 14 kwietnia 2017 roku w miejscowości Z. gmina G. woj. (...) uporczywie uchylał się od wykonywania ciężącego na nim z mocy ustawy oraz wyroku Sądu rejonowego w Puławach II Wydział Rodzinny i Nieletnich sygn.. akt III RC (...)obowiązku opieki poprzez nielożenie na utrzymanie dziecka K. S. (1), przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. o czyn z art. 209 § 1 k.k.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

D. Z. nosząca wówczas nazwisko G. i Ł. S. byli w nieformalnym związku, z którego (...) urodził się im syn K. S. (1). Mieszkali wówczas razem w domu dziadka D. Z. w G.. Rozstali się w lutym 2009 roku i D. Z. wróciła z dzieckiem do domu swoich rodziców, a Ł. S. wrócił do swoich rodziców. Początkowo Ł. S. utrzymywał kontakt z dzieckiem, ale później zaprzestał tego. Niełożył na utrzymanie dziecka, a jedynie trzykrotnie kupił zabawki. Rodzice Ł. S.: A. i K. S. (2) dawali wnukowi co jakiś czas słodycze czy ubrania, a około pięć lat wstecz, kiedy sprzedali ziemię pod obwodnicę L., dali 400 złotych, po czym wyprowadzili się dalej i obecnie widują dziecko dwa razy do roku i wówczas dają wnukowi słodycze i zabawki. K. S. (3) nie płaci na dziecko, ani nic mu nie kupuje i w ogóle nie utrzymuje żadnych kontaktów z synem i nie interesuje się jego losem. W dniu 13 sierpnia 2009 roku Sąd Rejonowy w Puławach w sprawie III RC (...)zasądził od Ł. S. na rzecz jego syna K. S. (1) alimenty w kwocie 300 złotych miesięcznie płatne do rąk matki dziecka poczynając od 10 lipca 2009 roku. Wydanie wyroku niczego nie zmieniło w postępowaniu Ł. S., który nadal niełożył na utrzymanie dziecka. W związku z tym D. Z. zmuszona była wystąpić o wypłatę świadczeń alimentacyjnych do funduszu alimentacyjnego i w latach 2010 – 2016 pobierała świadczenia z tego funduszu. Pomagali też jej rodzice, a obecnie również mąż. Zadłużenie Ł. S. wynosi wobec dziecka 7661,43 zł, a wobec funduszu alimentacyjnego – 18204,11 zł. Ł. S. w okresie od 6 września 2010 roku do 21 maja 2012 roku przebywał w Areszcie Śledczym w L. i Zakładzie Karnym w Z.. Ł. S. był już pięciokrotnie karany za przestępstwa: przeciwko mieniu, zdrowiu i bezpieczeństwu w komunikacji, jest kawalerem, ma dwoje dzieci utrzymuje się z prac dorywczych.

Ustalając powyższy stan faktyczny sąd obdarzył wiarą zeznania świadka D. Z. – k. 70-70v, 11-12, ponieważ jej zeznania są logiczne, konsekwentne, niesprzeczne i brak jest jakichkolwiek dowodów, które by im przeczyły. Sąd obdarzył wiarą ponadto dowody znajdujące się w aktach sprawy: pismo od Wójta Gminy G. – k. 1, odpis skrócony aktu urodzenia – k. 5, informację z Powiatowego Urzędu Pracy w L. – k. 6, informację (...) w G. – k. 7-8, 17, informację od Komornika Sądowego w P. – k. 18-20, notatkę urzędową – k. 21, odpis wyroku SR w Puławach sygn.. akt III RC (...)– k. 25, informację z ZUS w P. – k. 26, dane z K. – k. 27-29, dane osobo poznawcze – 38, 53, ponieważ zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby i w przewidzianej prawem formie, a żadna z zainteresowanych stron nie zakwestionowała ich prawdziwości.

Oskarżony Ł. S. nie przyznał się do winy i wyjaśnił, że kupił dziecku komórkę i samochód zdalnie sterowany, część pieniędzy płacił przez komornika, przez półtora roku odbywał kare pozbawienia wolności, a obecnie utrzymuje się z prac dorywczych i zbyt mało zarabia, żeby płacić alimenty. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, ponieważ będąc zdrowym i w pełni sił człowiekiem oskarżony powinien dołożyć większych starań by znaleźć odpowiednie źródło dochodów pozwalające na płacenie alimentów, co przy obecnej sytuacji na rynku pracy zależy to tylko od jego dobrej woli, a czas jego pobytu w zakładzie karnym nie został objęty aktem oskarżenia.

Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości, ponieważ jest on osobą świadomą swych czynów i nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające jego odpowiedzialność karną.

Zarzucany oskarżonemu czyn polegający na nie łożeniu na utrzymanie własnego dziecka, który to obowiązek wynika z orzeczenia sądowego, a zaległość przekracza trzykrotność świadczenia okresowego, przez co dziecko zostało ono narażone na nie zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych stanowi przestępstwo z art. 209 § 1a k.k. Wprawdzie art. 209 § 1a k.k. został wprowadzony z dniem 31 maja 2017 roku, a więc po okresie objętym zarzutem, ale odpowiada on dotychczasowemu art. 209 § 1 k.k. z tą różnicą, że art. 209 § 1a zawiera jeszcze warunek istnienia orzeczenia stwierdzającego istnienie obowiązku alimentacyjnego oraz zadłużenia wynoszącego co najmniej trzykrotność świadczenia okresowego. O ile orzeczenie zostało w zarzucie wskazane, o tyle brak jest wskazania, że zadłużenie wynosi co najmniej trzykrotność świadczenia okresowego. Ponieważ z materiału dowodowego bezsprzecznie wynika, że zadłużenie znacznie przekracza trzykrotność świadczenia okresowego, sąd dokonał korekty opisu czynu dodając stwierdzenie tego faktu. Art. 209 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 31 maja 2017 nie może mieć zastosowania w tej sprawie, gdyż nie zawiera on już przesłanki narażenia osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, co miało miejsce i zostało potwierdzone zarzutem oraz ustaleniami postępowania dowodowego przed sądem. Art. 209 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed

31 maja 2017 roku nie może mieć zastosowania, ponieważ nie zawiera on wszystkich niezbędnych przesłanek jak istnienie orzeczenia stwierdzającego obowiązek alimentacyjny oraz wysokości zadłużenia, które obowiązują obecnie i od ich spełnienia zależy stwierdzenie zaistnienia przestępstwa. Zgodnie z art. 4 § 1 k.k. „jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy”. Przepis art. 209 § 1 k.k. obowiązujący przed 31 maja 2017 roku nie jest względniejszy dla oskarżonego niż obecnie obowiązujący art. 209 § 1a k.k., gdyż oba przepisy przewidują to samo zagrożenie karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do dwóch lat.

Przy wymiarze kary jako okoliczności obciążające sąd wziął pod uwagę długi czas trwania nie alimentacji oraz dotychczasową karalność, a jako okoliczności łagodzące brak dotychczasowej karalności za czyn podobny. Biorąc powyższe pod uwagę sąd wymierzył karę adekwatną do stopnia zawinienia przez sprawcę i do społecznej szkodliwości czynu, która spowoduje, że oskarżony zacznie wreszcie przestrzegać porządek prawny.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia art. 624 § 1 kk, ponieważ obciążenie oskarżonego kosztami sądowymi tak naprawdę zmniejszyłyby jego możliwości płacenia alimentów, a ponadto w najbliższym czasie i tak nie będzie mógł zapłacić z uwagi na pobyt w zakładzie karnym.